

TORNUL DE VECHERE

Vestireak prezentei lui Christos

STANCA VARSTELOR
ALTE FUNDAMENTNIMENI
FOATE PUNE
O RESCUMPARARE
PENTRU TOTI

„Pazitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar intinecoasă
ca Noaptea!” Isa-21-11-12.

Vol. VIII. Luna Noembrie No. 11
Anul dela Adam 6052. Anul dela Christos 1924

CONTINUTUL

DUSMANUL SATAN — ESTE EL LEGAT	163
Dumnezeu netrebnic	164
Dumnezeu îngăduie ispita	165
Este Satana legat	166
O mie de ani	165
Omul cel tare	168
Trei cuvinte a lui Isus	169
Satan nu este legat	170
TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE	171
VOLUMUL III, CAPITOLUL VIII	174
INTREBARE ȘI RĂSPUNS	176

„Pusu-m'ani la straja mea, stam pe turn și edutam să
văd ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se
opun”. — Habakuk 2:2.

© W. B. E. S.

„Pe pământ strămtoare a popoarelor cu nedumerire: mugind marea (Isaia 17:12-14) de zguduirea valurilor (clăselor nelăstimate și tulbure) s-a ca oamenii mai își vor da sufletul de frica și de așteptarea celor ce vor să (vie) pe pământ: căci puterile cerului (celestiast-țiemah) vor fi zgduite... Așa voi, când veți vedea acestea întâmplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Cautati în sus, ridicati capetele voastre și vă bucurați că s'a apropiat răscumpărarea voastră”. — Matei 24:33; Marcu 13:29; Luca 21:25-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ,

MISIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studiu și cercetările Biblicii, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor biblicii după tesaurile înțelepciunii Dumnezeuști. Cercetările ei, se preocupă în mod deosebit cu examinarea profecțiilor biblice în lumina întâmplărilor de azi; dar tratează articole speciale cu privire la credința și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă paza neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, care, astăzi, de cei mai mulți, este deodrept negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios a lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura bază a furtunii păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studiu. La mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea *tuturor* (care) din veacuri (a fost) ascunsă, în (planul) lui Dumnezeu . . . ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată acum prin biserică la cunoștință . . . care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum.”—Efezeni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenească; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frica și considerare, întru atâta în cât înțelepciunea Dumnezeiască nu este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentru că, bazându-ne cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cititori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care încontinuu dăm lămuriri pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVĂȚĂ APRIAT

Că „Biserica”, „aleșii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efezeni 2:20-22). Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiuată la Templul Său, toată epoca evanghelică; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor.”—Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acum se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se termină, și marele Măestru divin le va aduna pe toate prin *prima înviere* într-un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar.—Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și în ce privește pe biserică, și în ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale venite”, va fi „lumina sa adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume.”—Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitori, este aceea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași firei Dumnezeiești”, împărțându-se, prin comnoștenire, mării Lui.—1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumea martora lui Dumnezeu.—Efezeni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce le va aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturora*; înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de Iubiții lor Răscumpărători și mărcăta lui soață, biserică, tuturor acelor ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci *distruși*.—Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTA RELIGIOASĂ LUNARĂ

REDACȚIA DE UN COMITET

ADMINISTRAȚIA: STRADA REGINA MARIA NO. 36. CLUJ

TELEFON INTERURBAN 4-46.

Adresa telegrafică: „VIATA” Cluj

ABONAMENTUL: [PLĂTIBIL ÎNAINTE]

Pe hârtie fină	— — — — —	pe un an	150 Lei
Pe hârtie fină	— — — — —	pe jum an	80 Lei
Jugoslavia	— — — — —		100 Dinari
Bulgaria	— — — — —		100 Leva
Cehoslovacia	— — — — —		40 Cor.
America	— — — — —		\$ 1.50

TABLOURI DE PERETE

Să aduce la cunoștință că Societatea dispune de un număr de tablouri de perete, cu mai multe texte din Biblie, cari sunt de o frumuseță rară.

Tablouri cu table tari Prețul 25 Lei

Tablouri cu table moi Prețul 20 Lei

Să se comande până mai sunt.

CARTI IMPORTANTE

Următoarele cărți de citit și studiu, în cari se cuprind lucruri de o importanță deosebită atât în ce privește viața noastră de acum cât și viitorul necunoscut, din punctul de vedere ordinar al lumii, deslegând problemele sociale morale și bisericesti ale lumii, și totodată făcând legătura dintre evenimentele ciudate ale zilei de azi și cauzele lor, cu imediatul viitor plin de pace, viață și fericire pe acest pământ, se pot obține de la noi:

„Planul divin al Vârstelor” [354 pag. în pânză] 75 Lei

„Taina împlinirii” [410 pag. ilustrat, legat în pânză] 100 „

„Harfa lui Dumnezeu” [340 pag. legat în pânză] — 55 „

„Harfa lui Dumnezeu” format mic	— — — — —	66	„
„Socialismul și Biblia”	— — — — —	6	„
„Tabernacolul”	— — — — —	30	„
„Mana cerească” [ediție în pânză]	— — — — —	100	„

(Pentru colportori prețuri speciale).

Dezastrul Lumii—De ce? — — — — 15 Lei

Un Guvern de dorit — — — — 15 Lei

BIBLI

698/a	Format mare, leg. piele și aurită	— — —	450 Lei
698	Format mare, leg. pânză și aurită	— — —	320 „
697/a	Format mare, leg. piele și neaurită	— — —	320 „
697	Format mare, leg. pânză și neaurită	— — —	220 „

CARTI DE CANTARI

Să aduce la cunoștință fraților că Cartea de Cântări, epuizată odată, a fost retipărită și să poate avea iarăși în orice număr [cantitate]. Cântările și formatul sunt tot acelea ca și în cea veche, cu excepția a vr'o 20-30 de cântări noi, iar legătura e [numai] în pânză. Prețul 75 Lei.

ATENȚIUNE

Aducem la cunoștință iubiților frați că în depozitul nostru se află mai multe numere din „Epoca de Aur”, din anii 1924, 1923 și din 1922, cari conțin o mulțime de învățături frumoase și folositoare pentru toți cari știu scrie și citi. Deci fiind timp de iarnă când toată lumea să află pe acasă ar fi foarte potrivit dacă frații s'ar folosi de această ocazie și să cerceteze pe cei doritori de carte cu această literatură importantă, din care cei ce ar citi-o și-ar umplea inimile de bucurie, iar frații și-ar câștiga o mulțime de experiențe folositoare vieții creștinești. —

Sunt multe comune unde încă nu s'a auzit vestea adevărului. Fiecare dintre frați poate să comande o cantitate oare care și să împarta celor flămânzi, mai ales că nu trebuie plătite înainte numai după vânzare.

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VIII.

CLUJ

NOEMBRIE 1924

BROOKLYN

NO. 11

DUȘMANUL SATANA — ESTE EL LEGAT?

„Trezii-vă priveghiați. Impotrivitorul vostru, diavolul, ca un leu răcnind umblă căutând pe cine să înghită: acestuia împotrivii-vă îndăriți în credință, știind că aceleși suferințe aură suferi și frații voștri în lume”. — 1 Petru 5:8,9.

CUVÂNTUL lui Dumnezeu pune viața mai presus de toate celelalte daruri. Dumnezeu este origina vieții. Viața este darul său. Cuvântul său ne arată că darul său de viață veșnică și fericire e numai pentru acei cari îi sunt fideli.

“Fidel înseamnă a fi vrednic de încredere, sigur și adevărat. Loial înseamnă a fi credincios și adevărat celor cerute de lege. Inseamnă credință neclintită față de Dătătorul legii. Legea lui Dumnezeu este voința sa exprimată prin cuvântul său. Este regula de acțiune prescrisă de dânsul spre a governa calea acelor care vor fi aprobați de dânsul. A fi credincios lui Dumnezeu și lui Christos înseamnă credință absolută, loialitate și o neclintită devotațiune față de voința exprimată a lui Dumnezeu.

“Cuvântul lui Dumnezeu ne învață limpede, că el nu va da viață vre-unei creaturi inteligente, dacă nu va fi absolut credincioasă, fidelă și sinceră, atunci când este pusă sub încercare. Dumnezeu a supus pe iubitul său Fiu la încercările cele mai aspre; iar când acesta și-a dovedit loialitatea pusă pe probă Dumnezeu i-a încredințat cel mai înalt loc din Univers. De aceea Isus Christos este desemnat prin frumosul titlu: „Credincios și Adevărat.”—Apocalips 19:11.

“Unul din termenii contractului de logodnă dintre Christos și mireasa sa, biserica, este acela, că ea trebuie să fie credincioasă; și numai pe condiția aceasta se poate bucura de făgăduința că va vedea cândva pe Iehova. (Osea 2:19-20) Din nou, făgăduința sună că Dumnezeu va răsplăti cu coroana vieții numai pe aceia cari sunt credincioși până la moarte. (Apocalips 2:10) Aceste Scripturi ne dovedesc, că pentru a câștiga viața, orice creatură trebuie să fie pusă la încercare, întâmpinând toate cerințele încercării cari dovedesc fidelitate sau credincioșie.

“In Rai, Dumnezeu îl așeză pe Lucifer ca supraveghetor, îmbrăcându-l cu putere și autoritate ca păzitor asupra omului. Deci între Iehova și Lucifer exista o înțelegere, și acest din urmă avea o însărcinare. Lucifer cunoștea legea lui Dumnezeu cu privire la om, și el știa că legea aceasta cere supunere

din toată inima. Și pentru că el avea o însărcinare dela Dumnezeu, el era dator să arate față de Dumnezeu o credincioșie și fidelitate neclintită. Inrînsul se născu mândrie. Mândria aceasta îl împinse apoi ca să facă cel dintâi pas de nesupunere. Atunci Dumnezeu i-a zis: „Fost-ai desăvârșit în căile tale din ziua nașterii tale, până când s'a aflat nedreptate [călcarea legii care regula ce'el avea să facă sau să nu facă, și care înseamnă neioialitate] în tine... De aceea te voiu arunca de pe muntele [impărăția] lui Dumnezeu: și te voiu nimici... și vei fi pierdut.”—Ezekiel 28:15-19.

“După aceea Lucifer a fost numit și cunoscut prin patru nume. Fiecare din aceste nume însemna câte ceva. Cele patru nume ale lui sunt: Dracon sau Balaur, Șarpe, Satana și Diavol. Aceste patru nume înseamnă răul, arătat în patru fețe. Mai mult decât șase mii de ani a trecut de când Necuratul acesta s'a apucat de meseria cea rea.

DE CE A FOST LĂSAT SĂ TRĂIASCĂ

“Ori și când, dela căderea lui Lucifer, Dumnezeu putea să-l omoare pe Diavolul. Pentru ce dară l-a lăsat Dumnezeu să trăiască? Pentru ce n'a adus el asupra lui Satana judecata de moarte, pe care a rostit-o asupra lui? Trebuie să fie o pricină pentru aceasta, și pricina aceasta să fie bună din toate punctele de vedere. Răspunsul la aceasta întrebare, răspuns pe care îl susține și întărește Sf. Scriptură, este acesta: Dumnezeu l-a lăsat pe Diavol să trăiască, pentru a se folosi de el să pue la încercare pe toate ființele cu minte deșteaptă cărora el voiește să le deie viață veșnică. Pentru dovedirea acestei spunerii, aducem aici dovezile Scripturei:

“Numai după ce Lucifer își zise în inima sa: „Vreau să fiu asemenea celui Prea-Înalt”, și prin urmare după căderea sa din prietenia cu Dumnezeu, a pus el ispita înaintea Evei, care ispită a adus moartea asupra celor dintâi oameni, adică Adam și Eva. Când Dumnezeu a adus judecată asupra lui Adam și a Evei, scoțându-i afară din Rai, el a spus: „Dușmănie voiu pune între tine și între mine, și între seminția ta și între seminția ei;

aceasta va zdrobi capul tău, și tu îi vei împunge călcâiul ei." (Facere 3:15) Astfel s'a început o luptă deschisă între sămânța făgăduinței și între seminția lui Satan; iar la timpul cuvenit, sămânța făgăduinței, care este Christos, va zdrobi capul Satanei; iar acesta, adică Satana, va împunge călcâiul, care arată pe ultimele membre ale trupului lui Christos.

⁹Numele lui Satan de Dracon sau Bălaur, înseamnă animal de pradă, deoarece din Rai și până acum, necuratul a recurs la toate mijloacele ca să prădeze și să înghită pe sămânța făgăduinței, adică pe Christos.

¹⁰Numele său de Șarpe înseamnă înșelător; căci în tot timpul dezvoltării sămânței făgăduinței, el s'a folosit de minciună și prin tot felul de înșelăciuni a încercat să-l doboare pe Christos și pe aceia cari făceau parte din turma lui Christos.

¹¹Numele său de Diavol înseamnă bătăitor, adică unul care își bate joc și batjocorește prin răspândirea a tot felul de minciuni. Căci dealungul veacurilor, Satan însuși și prin semința sa, a răspândit tot felul de povești mincinoase în contra lui Dumnezeu, în contra lui Isus Christos și în contra urmașilor lui Isus. Același lucru îl face el și azi.

¹²Numele său de Satan înseamnă împotrivor. El este împotrivorul lui Dumnezeu și dușmanul de moarte al lui Christos și a acelor care sunt concepuți de spiritul lui Dumnezeu, și la toți aceia care ar vrea să facă dreptate.

¹³El este înfățișarea deplină a tuturor rețelilor. El este o ființă care s'a stricat cu totul.

DUMNEZEU NETREBNIC

¹⁴În slujba lui de împotrivor și dușman al lui Dumnezeu, Diavolul s'a pus singur pe scaunul de Dumnezeu netrebnic. Asta înseamnă că toate lucrurile ce le-a făcut Dumnezeu pe pământ, Satan a căutat să le imiteze, adică să facă unele după asemănarea celor făcute de Dumnezeu, dar rele și stricate, pentru a înlătura ochii oamenilor dela cele bune făcute de Dumnezeu. Sbi-ciul cu care Satana arde pe oameni este orbirea, întunecându-le calea spre Dumnezeu. Satan a mai tras după sine și o grupă de îngeri cerești, făcându-i și pe aceștia răi ca și pe sine și făcându-se conducătorul lor. De aceea Scriptura îl numește: „Prințul demonilor.” Aceștia încă lucrează mână în mână cu Satana pentru a zădărnici scopurile lui Dumnezeu. Lucrul, că Dumnezeu nu-l împiedecă dela toate aceste rele, ne arată lămurit că Dumnezeu are un scop în îngăduirea aceasta a lui Satan. În loc de a-l opri pe Satana cu înaintarea lucrului său stricacios, cuvântul lui Dumnezeu îl re-

cunoaște pe Satan ca prințul, dumnezeul și stăpânitorul lumii stricate de astăzi.

¹⁵Când Dumnezeu a laolaltă pe jidovi și i-a făcut o națiune, și a dat acestei națiuni dumnezeul de nimic, a adunat la olaltă pe celelalte națiuni și le-a dat acestora o religie de nimic; adică o religie după care oamenii se roagă diavolilor.—1 Timotei 4:1.

¹⁶Când Dumnezeu, din cer, a văzut că poporul său jidovesc s'a luat după lucrurile rele și nu-i mai păsa de legea lui, el le-a trimis proroci ca să le spună de bătăile care vor veni asupra lor ca pedeapsă pentru aceasta. Dar nici Satan nu s'a lăsat mai pe jos. El încă și-a trimis prorocii săi mincinoși, cari erau plini de toate răutățile, și prin accesția a căutat să întoarcă pe israeliți la Dumnezeu, prin fel și fel de înșelăciuni și minciuni. Lucrul acesta a slujit ca o probă prin care să se dovedească dacă ei sunt deplin credincioși legământului, pe care l-au făcut cu Iehova, care legământ le făgăduia viață dacă îl vor ținea.

¹⁷Când Iehova, prin iubitul său fiu, și-a pus la cale biserica sa, iar prin soli și scriitori care erau conduși de puterea dumnezească, a descoperit bisericii taina lui Dumnezeu, atunci Satan a căutat, ca prin minciuni și înșelăciuni băgate pe furis în biserica lui Dumnezeu, să strice pe conducătorii bisericii și prin aceștia a făcut și el o „taină”, pe care Scripturile o numesc „taina fărădelegii.” (2 Tesaloniceni 2:7-9) Taina asta de aceea era „taina fărădelegii” pentru că ea nu era făcută după legea cuvântului lui Dumnezeu, și prin ea Satan vrea să strice lucrul lui Dumnezeu. Tare puțini oameni cunosc și cred în taina pe care a descoperit-o Isus Christos prin Cuvântul evangheiei și prin cei doisprezece Apostoli ai săi. Cei mai mulți oameni cred taina fărădelegii, care nu e alta decât un șir lung de născociri, fără fundament, din partea Diavolului.

¹⁸Când Dumnezeu a început a trimite profeti de ai săi ca să spună oamenilor că neamul omenesc care să fie întramat și pus iarăș în Raiul dela început, atunci Satan s'a apucat și el să trimită profeti de ai săi, cu fel și fel de minciuni, ba încă onora le-a dat și putere să însănoțeze pe cei bolnavi, ca prin lucrarea aceasta de înșelăciune să ieie mintea oamenilor dela Dumnezeu și dela vestea sa.

¹⁹Când Dumnezeu, prin Fiul său Isus Christos, a pus în gura trimișilor săi vestea că lumea s'a isprăvit, că împărăția cerului este numai colea, atunci Satana a pus la olaltă pe reprezentanții săi, iar aceștia strângându-se în jurul unei mese verzi, au pus la olaltă o întoameală și atunci Satan

a pus întocmeala aceasta în gura trimișilor săi și a pus că: „Intocmeala aceasta e faza împărăției lui Dumnezeu pe pământ.”—Ezechiel 13.

DUMNEZEU ÎNGĂDUE ISPITA

²⁰Odată să întâmplă că fii lui Dumnezeu se adunară toți înaintea lui. Veni și Satan acolo. Atunci Dumnezeu i-a zis: „Văzut-ai pe servul meu Iov, care este în toate credincios și cu totul dat mie, care nu s'ar da nici la dreapta nici la stânga de a face ceea ce este plăcut mie? Dar Satan a răspuns lui Dumnezeu că dacă îi va da voie să ia dela Iov tot ce are și să-i omoare copiii, atunci o să vadă că Iov îl va blăstăma în față. Dar Dumnezeu știa inima lui Iov, și de aceea l-a lăsat ca Satana să pună pe el o mare probă, spunându-i: „Iacă, toate ale lui fie în mâna ta, numai asupra-i nu întinde mâna ta.”—Iov 1:12.

²¹În întâmplarea aceasta Iov era o icoană a acelor care trebuie să fie puși pe probă pentru a putea câștiga viață vecinică. Iar lucrul acesta, că Dumnezeu a îngăduit diavolului să pună proba aceasta mare pe Iov și toți aceia care vor primi viață vecinică, dovedește că acesta este singurul scop pentru care Dumnezeu l-a lăsat pe necuratul să trăiască.

²²Când hotărîrea lui Dumnezeu despre ceea ce vrea să facă cu omul să va fi îndeplinit, atunci nu vor mai fi pe pământ, decât oameni curați, oameni care vor fi devotați cu totul lui Dumnezeu. Felul cum Dumnezeu și-a dus la îndeplinire cele ce voia el să facă dau fapturilor sale o învățătură ca ei să vadă cât este de rău cu răul. Nu există mai bun învățător ca pățania.

²³Din timpul când a trăit Abel pe pământ și până la predicatorul cel mare Ioan Botezătorul, cam un timp de patru mii de ani, au trăit pe pământ o mână de oameni de o vrednicie foarte mare. Oamenii aceștia au arătat o credință tare și supunere lui Dumnezeu, în timp ce Satan și slugile lui îi ocăra în tot chipul, uneori îi bătea, altă dată îi băga prin temniți, altă dată îi spânzura și le făcea tot răul ce-l putea. Dar ei au suferit toate greutățile acestea pentru ca astfel să-și fie întregă credința lor către Dumnezeu. Și așa Scriptura spune despre ei: „Toti aceștia primiră bună dovadă, prin credință.”—Evrei 11:39.

²⁴Când Isus s'a dat pe sine lui Dumnezeu lângă râul Iordan, și a început lucrarea Tatălui său pe pământ, Dumnezeu a lăsat pe Satana ca să-l pună pe Isus pe o probă grea. Iar după ce Isus a trecut prin proba aceasta a spus că viața o vor primi-o numai aceia care sunt cu totul supuși lui Dumnezeu:

„Omul nu va trăi numai cu pâine, ci prin tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4:4) Astfel i-a spus pe față că credința către Dumnezeu, predarea cu totul la împlinirea poruncilor Cuvântului său, este ușa prin care vom intra la viață vecinică.

²⁵Dar Satan nu s'a lăsat. El a tot urmărit pe Domnul până l-a omorît. El a băgat în capul preoților, fariseii și cărturarii, gândul că dacă Isus va fi lăsat să trăiască, el va învăța pe popor religia cea adevărată, calea cea bună către Dumnezeu, și atunci preoții vor trebui să meargă la lucru. De aceea dacă vreau să nu-și piardă slujba, să-l omoare pe Isus și așa preoții și-au pus capurile la olaltă și au hotărît moartea Domnului. Deoarece Satana a făcut atâtea rele, să pune întrebarea pentru ce nu-l omoară Dumnezeu pe diavol, și pentru ce nu ar fi el omorît la sfârșitul veacului acestuia, în loc să fie lăsat să trăiască încă o mie de ani, în care timp el să steie legat în temniță? Nimeni nu poate spune că Domnul nu ar avea putere să-l omoare în tot ceasul. Dar faptul că El nu-l omoară, ne dovedește destul de limpede că el voiește să-l lase pe Satan să pună pe probă încă odată întreaga omenire, care lucru se va întâmpla la sfârșitul domniei sale de o mie de ani. Scripturile spun limpede, că atunci când neamul omenesc va fi intrămat cu totul și va fi fost pus din nou în Raiul pe care l-a pierdut Adam și Eva, atunci Satana va fi slobozit din temniță și lăsat să meargă să ispitească pe oameni ori de ei sunt cu toată credința către Dumnezeu și supuși cu totul lui. După ce Satana a încercat să ispitească pe toți oamenii, dându-i probabil o perioadă de vre-o patruzeci de ani, atunci Dumnezeu îl va nimici. Iar acei din oameni cari vor sta ierăs de vorbă cu Necuratul și prin aceasta vor arăta că inima lor nu este lipită cu totul de Dumnezeu, acei oameni vor fi nimiciți împreună cu Satana. Numai cei cu totul credincioși, adevărați și lipiți de Dumnezeu vor primi viață vecinică.

²⁶Biserica va primi viață vecinică în cer, stând lângă Christos ca și moștenitori cu el, pentru că și în viața aceasta ei au căutat și s'au silit să steie tot lângă Christos. Ca răsplată Dumnezeu îi pune în cele mai înalte locuri din lumea sa [Univers], trăind împreună cu Christos. Așa dar este limpede că aceia cari vor fi membrii din această familie împărătească trebuie să treacă și ei prin același fel de probe prin cari a trecut Isus înainte de a fi trimis viața vecinică în cer. Noi nu suntem lăsați să judecăm după mintea noastră asupra acestui punct, că ar fi așa sau nu, deoarece Apostolul ne spune că Isus „a fost în toate ispitit după asemănarea noastră, însă fără păcat.”—Evrei 4:15.

²⁷De multe sute de ani Satana a stăpânit

lumea aceasta după voia sa. De aceea se zice că ea este a lui. Isus a zis către urmașii săi: „In lume veți avea strămtorare; dar îndrăzniți: eu am biruit lumea.” (Ioan 16:33) Prin aceasta de bună seamă el a voit să ne spună, că a biruit puterile lui Satana și a organizații sale, și s'a dovedit, cu toată credința și supunerea față de Dumnezeu, Tatăl său. Numai aceia cari vor birui tot în chipul acesta, vor fi primiți ca soți cu Isus în împărăția cerului ca să șadă cu el pe scaunul de domnie. —Apocalips 3:12, 21.

²⁵Vorbind de pricinile pentru ce Satana este lăsat să probeze și nimicască lucrul lui Dumnezeu, fratele Russell a scris (Watch Tower Reprints, pag. 3941) următoarele: „Dumnezeu l-a lăsat pe Satana să lucreze pentru că prin aceasta el făcea un lucru de ciuruire, în care ciuruire trebuie să fie pași toți aceia care se numesc creștini, pentru a fi probați și dovediți dacă sunt buni sau răi.” Asta este cât se poate de clar în deplină armonie cu Scripturile cari vorbesc despre acest lucru.

ESTE SATANA LEGAT?

²⁶Unii ar spune că deoarece Isus și-a luat puterea sa regală în 1914, tot atunci trebuie să înceapă și legarea lui Satana. Aceștia spun că Satana ar fi acum legat. Nouă nu ni se pare că el ar fi legat. Și de aceea punem aici câteva întrebări, după cum urmează: A fost vre unul conceput la natura spirituală din 1914 încoace? A alergat vre unul dintre sfinți pe cărarea care duce la răsplata cea mare a chemării înalte, adecă de a fi membru în corpul lui Christos, dela 1914 încoace? Dacă la întrebările acestea se răspunde că da, atunci o altă întrebare se potrivește aci: a avut vre unul din sfinții aceștia probe mari dela 1914 încoace? Și dacă a avut, atunci cine a fost ispititorul? (1 Tesaloniceni 3:5; Matei 4:3) Cei credincioși să răspundă aceste întrebări.

²⁷Sf. Petru, în scrisoarea sa către credincioși, grăește astfel: „Treziți-vă, privegheați. Impotrivitorul vostru, diavolul, ca un leu răcnind umblă căutând pe care să-l înghită. Acestuia împotriviți-vă din toată tăria credinței, știind că aceleași suferințe au a suferi și frații voștri în lume.”—1 Petru 5:8, 9.

²⁸Alte puncte și întrebări par a fi tocmai la loc aci: [1] Dacă Satana este legat, atunci textul acesta nu ar putea grăi bisericii din timpul acesta, pentru că dacă el e legat nu poate umbla răcnind ca un leu căutând să înghită „sămânța făgăduinței.” Iar ca urmare acestui fapt, creștinii n'ar avea nevoie să fie treji și să privegheze.

²⁹Din nou Sf. Iacob, scriind sub puterea spiritului sfânt, grăește sfinților astfel: „Supuneți-vă lui Dumnezeu; dară împotriviți-vă diavolului și va fugi dela voi.”—Iacob 4:7.

³⁰[2] Dacă Satana e acum legat, Scriptura

aceasta nu este pentru biserica din timpul acesta, deoarece ea n'ar avea cui să se împotrivească. Apostolul spune aci că siguranța creștinului se află în aceea că se supune lui Dumnezeu; iar acela care îl împiedică pe el dela aceasta este diavolul. Dacă cineva este amăgit că Diavolul este acum legat, atunci Diavolului îi pare tare bine, pentru că acela creștin nu pune seamă pe textul acesta și nu se împotrivește necuratului.

³¹Dacă Satana e acum legat, atunci asta ar însemna că nu se mai află nici un credincios pe pământ; sau dacă este vreunul, atunci aceștia vor trece în împărăție fără piedici și batjocuri, fără persecuții și fără ispite din partea lui Satana, așa cum a avut Isus, cum au avut Apostolii și toți membrii bisericii dela început până la sfârșit. Noi trăim astăzi în cele mai rele ceasuri din istoria lumii, și biserica care e numai cu numele așa, fiind furată de înșelăciunea lui Satan, a ajuns în așa de mare rătăcire încât nici nu crede că Satana peste tot mai trăește. Dacă Satana nu este legat și dacă pe pământ se mai află încă credincioși, nu este atunci frumos și înțelept să ajungem la concluzia că el va fi acela care va încerca să facă pe oameni să creadă că el e legat și astfel să-i prindă pe furis, atunci când ei nu priveghează împotriva „spitelor lui”? N'ar fi oare nesigur pentru credincioși să se lase pe ei ispitiți într'o stare de pauză și sădere cu mâinile încrucișate, pentru că cred că nu mai este Satana ca să-i împiedice, sau să le strice drumul? Este bine a crede aceea, că Domnul va ridica pe cei credincioși, rămași de pe pământ, la cer pe cărări cu flori și ușurință, în timp ce Isus și Apostolii și alții care au mers înaintea noastră, au trebuit să se împotrivească diavolului până la moarte? Este oare bine a pune la o parte însemnătatea și puterea cuvintelor lui Isus, când el a spus: „Fii credincios până la moarte, și eu îți voi da cununa vieții?”—Apocalips 2:10.

³²A avut fratele Russell dreptate când a scris în Turnul de Veghere, că Dumnezeu permite lui Satan să-și facă treburile sale înșelătoare ca prin acestea să probeze neaceia cari așteaptă viață vecnică dela dânsul?

³³[4] Dacă Satana a fost legat în 1914, la timpul când Isus a intrat în oficiul său de rege, atunci nu a mai fost prilej ca cineva să se împotrivească diavolului de atunci încoace.” Și totuș este un fapt care nu se poate nega prin cuvinte, că cea mai mare probă și încercare care a venit asupra bisericii în cei din urmă cincizeci de ani, s'a întâmplat din 1914 încoace.

³⁴Care din aceia care este un urmaș al lui Isus Christos ar putea pune la întrebare

că noi nu suntem astăzi „în ziua cea rea”, când toate lucrurile din lume sunt pe drum spre o strâmtorare mare, asemenea căruia lumea n'a mai văzut niciodată? Nu suntem noi oare mai aproape de sfârșitul frumos al pătaniilor bisericii de pe pământ, decât am fost în 1914? Și dacă e așa, atunci cuvintele ce urmează nu le grăește oare Pavel tocmai cu privire la această lume în care trăim: „În sfârșit, fiți puternici în Domnul și în tăria virtutei lui. Imbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului... Pentru aceea luați cu voi toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva în ziua cea rea, și după ce veți fi săvârșit toate acestea, să rămâneți statornici?”—Efeseni 6:10-11, 13.

³⁸(5) Dacă Diavolul este acum legat, unde este nevoia ca biserica să îmbrace armătura lui Dumnezeu, și unde este nevoia ca ei să întrebuițeze această armătură?

³⁹(6) Dacă Satan este acum legat, atunci când și cum se va îndeplini ceea ce spune Scriptura, că Satan va împunge călcâiul lui Christos, adică pe membrii cei din urmă? Să nu se înșele nici unul cu gândul acela, că va putea ajunge în cer fără luptă. Prin multă strâmtorare trebuie ca noi să intrăm în împărăția cerului.—Fapte 14:22.

⁴⁰Sf. Pavel grăind despre cele ce trebuie să facă bătrânii adunărilor, pe care spiritul sfânt i-a pus să fie îngrijitori în biserică, spune: „Trebuie să aibă și o bună dovadă despre încercarea din partea celor ce nu fac parte din biserică, pentruca să nu ajungă de ocară, și să cadă în cursele Diavolului.”—1 Timotei 3:7.

⁴¹(7) Dacă Satan este acum legat, atunci bătrânii numai au puțină să cadă în cursele diavolului. N'ar fi o cărare primejdioasă pentru bătrâni când ei și-ar închipui că nu mai sunt în primejdie de a cădea în lazele Diavolului, și deci nu s'ar feri de el?

⁴²Deoarece Satan a fost unealta lăsată de Dumnezeu să ispitească, punând la încercare pe toți urmașii Domnului în tot cursul veacului creștinesc, nu avem nici un cuvânt să credem că el și-ar fi schimbat acum gândul și ar lăsa pe unii să se strecoare în împărăție fără a trece din aceste ispite și probe.

⁴³În lumina acestor Scripturi trebuie să ajungem la cuvântul de încheiere că Satana nu este încă legat, și nici nu va fi legat până după probarea tuturor sfinților, pentru a-și dovedi credința lor deplină către Dumnezeu. Nici o învățătură care s'ar împotrivi acestuia nu se potrivește cu ceea ce descopăr Scripturile despre veia lui Dumnezeu.

DUMNEZEUL LUMEI DE ACUM

⁴⁴Unii spun că „deoarece Isus a intrat în puterea sa de rege în 1914, la data aceea Satan a încetat de a mai fi dumnezeul acestei lumi, și din aceasta trebuie să deducem că dela data aceasta începând, el este legat.” Dar în spunerea aceasta a lor nu este nici o putere, și este fără bază biblică. Numirea „de dumnezeu al acestei lumi” înseamnă jude sau judecător, prinț sau unul care domnește sau stăpânește întocmirea lumii stricată de azi. Scripturile arată pe față că Diavolul a ținut puterea de domnie a acestei lumi numai prin **îngăduirea** lui Dumnezeu. Când Diavolul s'a pus să-l ispitească pe I-us, i-a grăit: „Tie îți voi da toată puterea aceasta și mărirea lor [a împărățiilor care erau pe mâna lui Satana], că mie îmi este dată și o dau cui voesc.” (Luca 4:6) Isus n'a spus Diavolului că lucrul nu stă așa. Deci din aceasta vedem limpede că Dumnezeu a îngăduit Satanei scaunul de domnie pe pământ fără întrerupere până la un anumit timp, până ce **acela** care are dreptul la scaunul de domnie, adică Christos, va lua puterea să și va domni. Dumnezeu a îngăduit aceasta în înțelesul că el nu l-a împiedecat pe Satan, lăsându-l să facă ceea ce are de făcut. Și fiindcă lucrul stă așa, Domnul nostru nu putea să ia dela Satana împărăția sa tot timpul cât arenda lui de a domni nu s'a sfârșit. Însă nu trebuie să uităm că Satana e un răsculat, un vrășmaș al lui Dumnezeu și al lui Isus Christos. De aceea, el n'ar vrea de bună voie să se coboare jos de pe scaunul de domnie. Și fiindcă el nu vrea, de aceea Domnul îl împinge jos cu sila de pe el. Atâta timp cât Dumnezeu îl îngăduie pe Satan să ispitească, pentru a încerca și proba credința și supunerea copiilor în Dumnezeu, nu este cuvânt de ce să fie el legat. Faptul că arenda la scaunul lui de domnie s'a sfârșit nu înseamnă că și lucrurile și umblările sale să se sfârșească. Lumea s'a sfârșit în 1914; dar lumea e încă tot aici. Cerurile cele rele sunt pe foc, iar pământul cel rău, sau lumea stricată, se năruie. Trebuie să ne așteptăm că la sfârșitul lumii, în 1914, să vedem începându-se mutarea lui Satan din lumea aceasta, și asta o și vedem. „Feara” este întocmirea diavolului pe pământ. Și din 1914 încoace s'a și ivit bătaie, între feară și Mielușel; și e foarte sigur că Satana dă poruncile în tabăra de bătaie a fearei. Iar dacă nu, atunci cine îndrumă bătaia în contra Mielușelului?

⁴⁵Din Apocalipsul 19:11-20, vedem cum Isus vine în „dreptate” să „judece și să facă bătaie”, iar cei cu credința adevărată se bat alături de el. Dacă Satana este legat, atunci Isus cu cine se bate?

⁴⁶Satana nu mai are dreptul să se cheme

„dumnezeul lumii acesteia.” Dar asta nu vrea să zică că el încă nu face multa încercătură și nu face gură mare. Evanghelia împărăției trebuie să fie acum vestită la toată lumea spre măturie, și atunci va veni sfârșitul. Și Isus spunând că la sfârșit ne va fi dat să vedem mari necazuri pe pământ cum n'au mai fost de când a făcut Dumnezeu lumea. Focul acesta de necazuri va fi cea din urmă bătaie dintre feară și Mielușel. Din bătaia aceasta Satana va cădea înfrânt, va fi legat și dus în temniță, pe timp de o mie de ani.

O MIE DE ANI

⁴¹Acți care pun cuvânt pentru Satana, că acum ar fi legat, se bazează pe Apocalipsul 20:1-4, unde se spune că Satana va fi legat pe timp de o mie de ani, iar miea aceea de ani pornește numai decât din 1914, și de aceea legarea lui trebuie să se înceapă dela timpul acela, altcum el n'ar sta în temniță o întreagă mie de ani. Dar aceștia fac greșală, crezând că timpul acesta trebuie să fie de o mie de ani până la o zi. Nu este numai decât nevoe că timpul nelucrării lui Satana să fie tot atât de lung ca și timpul domniei lui Christos. Mai înțelept este a crede că timpul șăderii lui Satana în temniță va fi timpul când binecuvântările ridicării neamului omenesc vor începe să curgă dela Christos. Gândul acesta este întărit prin ceea ce spun Scripturile, că Satana de aceea are să fie legat și pus în temniță ca să nu poată înșela pe oameni. Christos va lega pe Satana pentru că popoarele să poată trage foloase din binecuvântările ce se vor împărți în timpul de o mie de ani. La sfârșitul celei o mie de ani el este slobozit și deslegat pentru a mai încerca odată să-i înșele pe oameni prin păcat. Domnia cea de o mie de ani a lui Christos este la începutul ei, dar legământul sau legea cea nouă nu este încă făcută, și reintoarcerea oamenilor către Paradis nu s'a început încă.

⁴²De aceea după o gândire cugetată această Scriptură nu poate fi luată sau înțeleasă că Satana este acum legat. Că națiunile și oamenii sunt încă amăgiți de Satana, este un lucru pe care nimeni nu-l va pune la îndoială. Este sigur că mărturia trebuie făcută națiunilor, după cum a poruncit Domnul nostru în Matei 24:14, înainte de a fi Satana legat; iar mărturia aceasta trebuie dată din timpul când Isus își ia puterea de domnie și până la timpul când cel din urmă credincios va ajunge la capătul drumului său pe pământ.

OMUL CEL TARE

⁴³Cea mai tare dovadă din Scripturi, pentru aceia cari pun cuvânt că Satana e legat, când este căutată cu deamănuntul, să

afle că e cea mai slabă dintre toate dovezile. Ei spun că Domnul a vorbit despre un om tare care era stăpânul unei case; că omul acesta tare ar fi Satana; că mai pe urmă avea să vie unul și mai tare ca dânsul, care va lega mai întâi pe omul cel tare, adică pe stăpânul casei, iar după aceea va intra și-i va prăda lucrurile casei lui. Ei spun că Isus s'a folosit de chipul acesta pentru a arăta cum are să fie legat Satana. Mai departe că de aci trebuie să ajungem la cuvântul lui Isus Christos că el va lega mai întâi pe omul cel tare, adică pe Satana, înainte de a-i putea prăda casa lui. Cuvintele pe care stau aceștia care pun vorbă pentru Satana, sunt acestea: „Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i răpească sculele, dacă nu va fi legat mai întâi pe cel tare, și atunci îi va prăda casa?”—Matei 12:29.

⁴⁴Tot omul cu mintea la loc va putea vedea că Atotputernicul Dumnezeu putea să-l lege pe Satana, să-l întemnițeze, sau să-l nimicească la ori și care timp dela rai și pân' cumă. Când Isus s'a sculat dintre morți el a grăit ucenicilor săi astfel: „Datumi-s'a ori ce putere în cer și pe pământ.” (Matei 28:18) De aceea, a spune că Isus nu poate răsturna împărăția Satanei, casa lui, sau să prăpădească sculele lui, până nu va fi legat mai întâi pe Satana, ar fi un cuget tare slab despre puterea lui Isus. Ar fi un cuget aproape de răs. Ar fi una cu aceea că am micșora puterea Domnului. Numai aceste cuvinte ar trebui să ne pună să cercetăm mai cu deamănuntul Scriptura aceasta și să vedem ce spune.

⁴⁵Spunem aici cu toată încrederea, fără să ne temem că cineva ne-ar putea mișca dela aceasta, că cuvintele din Matei 12:29 nu se referă nici cât de puțin la întrebarea care ne stă înainte. Scriptura aceasta nu are de a face cu legarea lui Satan la sfârșitul veacului în care se predică evanghelia sau la alt timp. Vorba pusă și încheierea trasă de pe urma așezării asupra acestei Scripturi, că doară ea ar grăi despre legarea lui Satana, s'a ivit ca urmare a aceluia lucru că s'a citit un vers fără a lua în cercetare lucrul despre care vorbea Isus când el s'a folosit de cuvintele acestui text. De bună seamă că dorința noastră de a vedea pe Satan legat în temniță a fost părintele acestui gând.

⁴⁶Este un obicei primejdios a alege câteva cuvinte din cutare sau cutare text, a le despărți de lănia gândului și lucrului ce se află înainte și în urma lor și atunci a sări la o încheiere care se bazează numai pe partea despărțită de celelalte. Cea mai bună cale este de a băga de seamă așezarea cuvintelor în Scriptură, apoi a căuta să

vezi ce vrea să zică cel care vorbește, și apoi a cerceta cu deamănuntal întreg textul care are legătură cu ceea ce vorbește. În locul acesta, Isus nu încerca să dovedească că Satana are să fie legat cândva, și cum, sau când va fi casa și sculele sale prădate. Ceea ce el vorbea atunci era aceasta: Prin ce putere arunca Isus afară demoni și vindeca pe aceia cari erau chinuți de diavoli.

⁵³Toate cuvintele grăite de el în legătură cu scoaterea demonilor sunt după cum urmează: „Atunci i-se aduse un demonizat orb și mut; și-l tămădui încât mutul grăia și vedea. Și să mirau toate gloatele și ziceau: nu cumva acesta este fiul lui David? Iar fariseii auzind ziceau: acesta nu scoate afară demoni decât prin Beelzebub, care e stăpân peste demoni. Dar cunoscând gândurile lor le zise: ori ce împărăție desbinându-se în sine este pustită, și orice oraș sau casă desbinându-se în sine nu va sta. Și dacă Satan scoate afară pe Satan, s'a desbinat în sine; deci cum va sta împărăția lui? Și dacă eu scot afară prin Beelzebub pe demoni, fii voștri prin cine-i scot afară? De aceea ei vor fi judecătorii voștri. Iar dacă eu prin spirit dumnezeesc scot afară pe demoni, a ajuns deci la voi împărăția lui Dumnezeu. Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i răpiască sculele, dacă nu va fi legat mai întâi pe cel tare, și atunci-i va prăda casa? Cine nu este cu mine împotriva mea este, și cine nu strânge cu mine, risipește. De aceea zic vouă, orice păcat și defăimare vor fi iertate oamenilor, dar defăimarea spiritului nu va fi ertată. Și oricine va fi zis cuvânt împotriva Fiului omului, ertat va fi lui; dar oricine va fi zis împotriva spiritului sfânt, nu va fi ertat lui nici în veacul acesta, nici în cel viitor.”— Matei 12:22-23.

TREI CUVINTE A LUI ISUS

⁵⁴Versetul 22 arată că un biet om era plin de demoni, care îl făcuseră orb și mut. El fu adus și pus înaintea lui Isus, iar Domnului făcându-i-se milă de el îl vindecă. Poporul care sta în jur s'a îngrozit de aceasia și a spus: „Cum a putut-o face asta? Nu este acesta fiul lui David? Cum se poate una ca asta ca să deie afară pe demoni?” Ei trebuie că și-au pus în gândul că Isus este mai mult decât un om de rând și erau aplecați să creadă că el este trimis de Dumnezeu. Popii, adică fariseii și cărturarii, cum li se zicea atuncea, erau acci cari stăteau în fruntea poporului, și făceau orice pentru popor, deoarece doriau ca poporul să steie sub mâna lor. Ei încă au stat în apropierea Domnului când săvârși minunea cu scoaterea demonilor, și de bună seamă au auzit șoptele poporului care lauda pe Isus. Fariseii

aceștia trebuiau să știe că Isus era Christosul prezis de veacuri de către profeti; și ei trebuiau să știe că puterea cu care el da afară pe demoni este puterea spiritului lui Dumnezeu, spiritul sfânt. Înainte de aceasta, Isus mai vindecase și alți bonavi și pe cei vindecați îi trimitea să se arate popilor ca să le servească spre mărturie. (Matei 12:38; 6:2-11; 8:2-12) Popii se arătau foarte sfinți în fața poporului, dar întru ascuns ei deja își pusese hotărârile la olaltă sfătuindu-se să-l omoare pe Isus. (Matei 12:14) Dacă ei aveau vre-o putere sau vre-o stare în popor, pe acestea le întrebuntau spre a trage bunuri numai pentru sufletul lor. Ei se iubiau mai mult pe ei însși decât pe Dumnezeu, în a cărui nume ei spuneau că vorbesc. Deși ei cunoșteau că Isus săvârșise minunea prin puterea spiritului sfânt, totuși s'au lăsat ca diavolul să vâre în mintea lor gânduri necurate și a început să ațâțe poporul împotriva lui Isus.

⁵⁵Auzind șoptele poporului de rând care stătea în jurul lui Isus, și fiind împinși de o ură și spirit de ucigaș, fariseii au încercat să tragă poporul pe partea lor, grăindu-i: „Omul acesta nu scoate demonii decât cu ajutorul lui Beelzebub, domnul demonilor.” (Matei 12:24) Isus cunoscuse cugetul lor, și întorcându-se către ei le-a pus înaintea trei lucruri. El știa că ori pe care. La lege ei ca fiind adevărat o să ouie pe farisei într-o lumină urită. Cele trei lucruri au fost: (1) Dacă el scoate afară de demoni cu ajutorul puterii dela Satana, atunci Jugul acesta ar însemna că împărăția Satanei este împărțită între sine și are să cadă; (2) dacă el scoate pe demoni cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu, atunci împărăția lui Dumnezeu a sosit la ei, și au să vedă că lucrul acesta e așa; iar (3) dacă el nu scotea afară pe demoni cu ajutorul puterii dela diavolul, nici cu ajutorul puterii spiritului sfânt, atunci, ca și om, el ar avea să intre mai întâi în casa omului celui tare și să o prădeze înainte de a-l putea da afară.

⁵⁶Cu alte cuvinte Isus le-a zis: „Voi spuneți că demonii sunt o parte din regatul lui Satan. Voi vedeti cu ochii voștri cum eu îl dau afară pe Satan: prin urmare eu prădez sculele lui Satana și-i dărâam casa. Ori cine știe că Satan vrea ca împărăția lui să steie. Dacă Satana mă folosește pe mine ca să dau pe acești demoni afară, atunci regatul Satanei este împărțit în sine și nu va sta. Mai departe dacă eu ar arunca pe acești demoni prin puterea lui Satana, aș dori să vă întreb pe voi că cu a cui putere fac copii voștri acela lucru; deci ei vor fi vouă judecători. Dar vă spun adevărul: eu scot pe demoni prin puterea lui Dumnezeu. Voi ar trebui să știți lucrul acesta. Voi ar trebui să știți

că eu sunt trimis de Tatăl; și dacă eu scot afară pe acești demoni prin spiritul lui Dumnezeu, atunci împărăția lui Dumnezeu a ajuns la voi și pe umenii voștri se așează o răspundere de tot mare; voi vă bateți joc de spiritul sfânt când voi spuneți că puterea prin care lucrez eu este dela Satana. Iar dacă eu nu scot pe acești demoni cu ajutorul puterii dela Satana,—și vă spun adevărul că nu o fac—atunci este adevărat că eu îi scot pe demoni cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu, altcum cum îi pot eu scoate, cu a cui putere, căci atunci stric casa lui Satana? Dacă eu n'aș avea puterea aceasta dela Dumnezeu, tunci aș avea mai întâi ca să leg pe omul cel tare și numai după aceea să intru în casa lui și să-i răpesc sculele."

SATANA NU ESTE LEGAT

⁵⁷Trebue să vadă toți că prin scoaterea demonilor Isus începuse a strica casa lui Satana încă în timpul acela, iar Satana n'avea putere ca să-l oprească dela aceasta, și prin urmare Isus n'avea nevoie să lege mai întâi pe Satan ca să poată da afară pe demoni. Fiindcă lucrul stă așa, dovedește că Isus putea la oricare timp să strice regatul lui Satana, atât cel văzut cât și cel nevăzut, fără să pună mâinile pe Satana. Asta e așa pentru că puterea lui Isus n'are margini. El putea omori pe Satana cu suflarea gurei sale. El poate să lege pe Satan în tot momentul. El poate să doboară la pământ regatul Diavolului când voiește.

⁵⁸De aceea el nu s'a oprit aici ci a mai spus acestor preoți vopsiți: voi spuneți că sunteți lăsați de Dumnezeu, dar nu sunteți. Voi spuneți că grațiți în numele lui, dar nu o faceți. Eu sunt trimis de Dumnezeu să fac lucrul său pe pământ, iar voi v'ați pus împotriva mea. Cine nu este cu mine, este împotriva mea, și cine nu strânge cu mine, risipește. De aceea vă spun: orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva spiritului nu se va iertat. Oricine va vorbi împotriva fiului omului va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva spiritului sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor. Ori spuneți că pomul este bun, și că rodul lui este bun; ori spuneți că pomul este rău și că rodul lui este rău: căci pomul se cunoaște după rodul lui. Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimei vorbește gura."—Matei 12:30-34.

⁵⁹Aici Domnul Isus a spus că nu e numai decât nevoie ca cineva să fie conceput de spiritul sfânt pentru ca să ajungă să piară în a doua moarte; ci și atâta e de ajuns, ca cineva să păcătuiască cu voința împotriva minții spiritului sfânt, un lucru care nu

se va derla nimănui nici acum nici în viața care are să vină. El a spus fariseilor pe față, ca ei să știe, că el da afară pe demoni prin puterea spiritului sfânt; iar ei cu deplină cunoștință și cu gândul ca să stăpâniască pe oameni, și ca ei să fie buni în ochii oamenilor, îl hulesc pe el, ca Fiul lui Dumnezeu, și-i spun că e o uneală a diavolului și vorbesc împotriva puterii spiritului sfânt.

⁶⁰În lumina clară a celor spuse de Domnul aci, trebue să vedem cu toții, că el nu se ocupa cu legarea lui Satana la sfârșitul veacului acela. Mai departe, trebue să vedem că în trecut n'am înțeles tocmai bine Scriptura.

⁶¹Iar odată ce am văzut că cea mai tare dintre dovezi că Satana ar fi legat, nu se poate lua ca bază la o așa credință, celelalte argumente și cuvinte puse pentru a arăta că el este legat, cad împreună cu aceasta.

⁶²Nici un copil a lui Dumnezeu nu e bine să se lase înșelat de șoptele vrășmașului, că el acum ar fi legat și că s'ar afla în temniță. Fiecare să privegheze și să se roage: „Ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig dela noi; căci nu suntem în neștiință despre planurile lui.” (2 Corinteni 2:11) Toți acei cari sunt devotați Domnului să pună ochii pe cele ce grăește Sf. Petru: „Fiți treji, și vegheați. Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, umblă răcnind ca un leu, și caută pe cine să înghită. Impotriviți-vă lui cu o credință tare.”

⁶³Să nu uitați că sfintii lui Dumnezeu care se află astăzi pe pământ sunt puși la o încercare pentru viață; iar viața lor veșnică este legată de o supunere întregă și o devotație neclintită lui Dumnezeu și dreptății celei eterne.

⁶⁴Satana nu e legat. El se luptă contra suflării Domnului ca să-și țină în picioare regatul. Cu care pompoase și cunună pe diavolul, cel biruitor, păsește împotriva diavolului. El îl strâmtorează pe Satan către un colț, și tot în acel timp el face să se deie o mărturie popoarelor pământului, care mărturie să face contra lui Satana și a celor cari stau în slujba lui. Tot însul, tot ostașul credincios al crucii ia parte la această mărturie. Când va sosi timpul Domnului, atunci el va îmbrada regatul lui Satana; apoi va lega pe Satana, și-l va arunca în temniță.

⁶⁵Iată pe cel „Adevărat și Credincios” în fruntea oastei sale spre o biruință mare! Voi ostași ai crucii, să nu vă lăsați înșelați de înșelăciunile diavolului. Imbrăcați în arme și cu sabia spiritului mergeți înainte spre biruința Regelui regilor și Domnului domnilor. Și în timp ce mergeți, să vă aduceți aminte de aceasta: „Bucuria lui Iehova este puterea voastră.”—Neemia 8:10.

INTREBĂRI BEREANE

Care este cel mai mare dar? Numai cine va primi viața? § 1-4.

Ce legătură era între Lucifer și Dumnezeu? Ce l-a împins pe Lucifer la primul pas de nesupunere? Cum este el cunoscut? § 5, 6, 9-13.

De ce nu a lăsat Dumnezeu să trăiască pe Satana? Când s'a deschis lupta dintre Satana și seminția sa și seminția făgăduinței? § 7, 8.

Cu ce s'a deprins Satana de șase mii de ani? § 11-19.

Ce a fost scopul încercării lui Iov? Și al probării lui Isus? § 20-24.

Mai sunt și alte pricini de ce n'a fost omorât Satana. § 25-28.

Dacă unii cred că Satana e legat, ce întrebări s'ar putea pune acestora? § 29-43.

Cum a înșelat Satana pe biserică cu numele? Ar voi Satana ca să facă pe membrii seminției făgăduinței să creadă că el este legat când nu e? § 34.

Când a venit cea mai mare ciuruire în biserică de cincezi de ani încoace? Ce învățătură tragem din aceasta? § 35-39.

Este bine a spune că deoarece Isus a devenit Rege, Satana trebuie să fie legat? Este vre-o dovadă că lucrarea lui Satana s'a isprăvit? § 44-47.

Faptul că Satana are să fie legat pe o mie de ani, trebuie să credem că timpul acesta trebuie să fie tocmai până la o zi? Nu este înțeles că legarea lui Satana va dura atâta cât și binecuvântarea omnirii? § 45-48.

Ce alte dovezi se mai aduc spre a dovedi că Satana este legat? § 49-50.

Bine este a lua un vers și a-l explica fără legătura cu textele dinainte și ce urmează? Care este calea cea mai bună și sigură? Citește la Matei 12:22-32. § 51-53.

Cu ce ochi au privit fariseii pe Isus și minunile săvârșite de el? Ce au spus ei despre Isus pentru a putea ține pe popor sub picioarele lor? Care au fost cele trei lucruri pe care Isus le-a pus lor înainte? § 54-55.

Cu alte cuvinte ce le-a spus Isus? § 56.

Prăda Isus într-o măsură casa lui Satana în timpul acela, și a fost Satana mai întâi legat? § 57.

Citește din Matei 12:30-34. Ce cuprind aceste cuvinte? § 58-59.

În lumina cuvintelor lui Isus (Matei 12:22-37; Marcu 3:22-30; Luca 11:14-23), nu este limpede că el nu grăia la timpul acela despre legarea lui Satana? § 60.

Ce încheieri trebuie să tragem din toate acestea, și ce purtare trebuie să arătăm noi față de Domnul? § 61-65.

Watch Tower, 15 Octombrie 1924.

TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE

TEXTUL PENTRU 5 NOEMBRIE

„Mulțumind Tatălui, care . . . ne-a strămutat în împărăția Fiului iubirei sale.”—Coloseni 1:12, 13.

SATAN este prințul întunerecului. Ca și dumnezeul lumii rea de azi el a stăpânit prin întunec și toate căile lui au fost rele. Ca ființe umane pe acest pământ noi toți ne-am născut în întunecul acesta.

Isus Christos este marea Lumină care conduce pe cel ce-l caută cu adevărat într-o fericire și viață nesfârșită. Creștinilor s'a dat privilegiul de a vedea această mare Lumină și de a crede în ea. Prin consacrarea noastră Domnului, primirea meritului său și îndreptare printr'însul, concepuți fiind de spiritul sfânt, Dumnezeu „ne-a scăpat din stăpânirea întunerecului și ne-a strămutat în împărăția Fiului iubirei sale.” Acum cetățenia noastră este în acea fericită împărăție. Noi am făcut jurământ necondiționat Regelui regilor și împărăției sale.

Suntem făcuți soli pentru aceea împărăție, și împuterniciți cu autoritate să reprezentăm pe Rege și interesele împărăției sale. Este datorica și privilegiul nostru să ascultăm porunca Regelui. Ni se poruncește să proclamăm ziua mâniei Dumnezeului nostru asupra puterilor întunerecului și să mângăem pe cei ce plâng. Întru îndeplinirea acestei porunci, suntem sfătuiți să predicăm noutatea cea bună tuturor națiunilor de pe pământ spre mărturie. Pentru creștini ce alta poate fi mai clar decât aceasta? Există un serviciu mai fericit în care s'ar putea angaja ei? În vederea acestor porunci lini-

pezi ale cuvântului lui Dumnezeu, cum ar putea cineva să pretindă a fi membru în acea împărăție și totuși să tacă și să rămână inactiv? Să nu uităm că numai studierea cuvântului lui Dumnezeu și scaldarea în fericita lui Lumină solară, nu este de ajuns. A face numai atât, este curat egoism. Dacă posedăm iubirea și zelul ce se cuvine familiei Domnului atunci ne va fi cu neputință să rămânem în tăcere.—Psalm 69:8, 9; Evrei 3:6.

Este bine să luăm seama la noi înșine ca să nu primim acest dar sau favoare dela Dumnezeu înzadar. Deoarece Domnul a avut încrederea să ne încredințeze anumite interese ale împărăției sale, să ne dovedim și noi aprecierea acestei încrederi prin îndeplinirea credincioasă a însărcinării date. Dacă e adevărat că noi ținem tare la mărturia credinței noastre, bucurându-ne într'înșina până la sfârșit, atunci putem spera să intrăm în casa Domnului și pururea să-i vedem fața.

TEXTUL PENTRU 12 NOEMBRIE

„Și el va împărăți în vecii vecilor.”—Apocalips 11:15.

ANUL 1914 marchează sfârșitul timpului păgânilor. Totodată marchează timpul venirii la putere „a Celui a cărui este dreptul” ca să stăpânească pe pământ. Ezechiel 21:27.

Vcce înseamnă proclamarea unei știri. De aceea mai multe voci ar însemna vestirea știrilor adevărului. Încă de când era pe pământ Isus spusese urmașilor săi că timpul sfârșitului se va cunoaște printr'un șir de întâmplări pe care el le-a spus că se vor în-

tâmpla atunci. Prin urmare, întâmplarea acestora ar forma dovada fizică a împlinirii profetiei sale. Adeseori se întâmplă că faptele vorbes. mai tare decât cuvintele. În tîn, larea lucrurilor prezise de Domnul înseamnă deci vocile sau ştirile colorite din cer.

În Scrip. ar. citim: „Şi se făcură glasuri multe în cer zicând: împărăţia lumii s'a făcută a Domnului nostru şi a Christosului său, şi va împărăti în vecii vecilor.” (Apocalips 11:15) Cu alte cuvinte, dreptul de a stăpâni această lume a intrat în posesiunea Christosului lui Dumnezeu, care va domni în vecii vecilor. Întâmplarea lucrurilor prezise de Domnul, tocmai la timpul când ele puteau fi aşteptate, formează ştirile sau vocile din cer către creştinii veghetori, arătând că a sosit timpul când domnitorul acestei lumi să fie dat afară, iar stăpânitorul dreptăţii să-şi însuşească domnia şi să domnească în dreptate.

Asta este o veste bună, nu numai pentru biserică, ci pentru toţi aceia care doresc dreptatea şi o stăpânire dreaptă. Din aceste motive, Isus a poruncit urmaşilor săi să predice evanghelia împărăţiei la toată lumea, spre mărturie la toate naţiunile, înainte de a veni sfârşitul. (Matei 24:14) Traducerea cuvântului „sfârşit” este făcută din grecescul „telos”, care înseamnă un punct de timp hotărît; care ar vrea să zică, o culme hotărîtă sau finală. Asta încă face clar ce are să fie munca bisericii luată în armonie cu însărcinarea de a vesti ziua măniei Dumnezeului nostru asupra domniei nedrepte a lui Satana, şi a-i mângâia pe cei care plâng, prin vestea dreptului Rege şi a împărăţiei sale.

Nare importantă dacă lucrarea aceasta se va termina în 1925, ori mai târziu. Principala întrebare care trebuie socotită de creştin este aceea, dacă dau sau nu ei o mărturie despre adevăr în lumea întreagă, până la sfârşit. Vestea aceasta este o noutate care produce o bucurie mare, şi timpul a sosit când ea trebuie spusă în urechile poporului.

„Dacă era drept şi la loc pentru Sf. Pavel să îndemne biserică din ziua sa să fie activă, atunci mult mai la loc este acum, şi obligat este fiecare creştin să îndemne pe altul la o mişcare întru îndeplinirea însărcinării date de Domnul. Curajul, bucuria şi zelul, mişcate de iubire ferbinte pentru Domnul, trebuie să aibă un mare rol prin activitatea lor. Fără de acestea, creştinul este ca o locomotivă fără foc şi fără apă. Nu numai că nu trage vagoane, dar nu se poate mişca nici pe sine din loc.

În legătură cu vestirea acestor lucruri, Isus a arătat că va fi nevoie de multă răbdare, şi de aceea a zis: „Cel care va fi răbdat până în sfârşit acela se va mântui.” (Matei

10:22) Cuvântul „sfârşit” înseamnă pentru creştini că ei trebuie să rabde până predicarea evangheliei la toate naţiunile se va fi terminat; iar a răbda înseamnă a fi activ.

Nici un creştin, din accia cari apreciază timpul în care trăim noi acum, n'ar putea să fie nepotrivit îngrijorat despre cronologie. Chiar şi dacă nu am avea cronologie de loc, perindarea faptelor fizice în îndeplinirea profetiei Domnului ne arată unde suntem; şi calea noastră este clar luminată. (2 Petru 1:19) Cu bucurie în inimile noastre ar trebui să ne facem noi datoria.

Watch Tower, 1 Octombrie 1924.

TEXTUL PENTRU 19 NOEMBRIE

„Umblaţi cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu, care vă chiamă la împărăţia sa.”—1 Tesaloniceni 2:12.

UNII au crezut că a umbla cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu, este de ajuns să mărturiseşti că eşti un creştin, să umbli cinstit, adevărat, să fii moral şi să te arăti pios. Dela sine se înţelege, că în a umbla cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu trebuie să ai şi pe acestea; dar numai atâta nu-i destul. Necon condiţionat se cere mult mai mult.—Mica 6:8.

Cuvintele textului se adresează şi se aplică numai acelor care au fost concepuţi de spiritul sfânt. De aproape 1900 de ani lucrează Isus la pregătirea unei locuinţe glorioase în cer pentru accia cari vor forma familia regească a lui Dumnezeu. Iubitul fiu, Isus Christos, este capul acestei familii. El este modelul după asemănarea căruia toate celelalte membre trebuie făcute. El a umblat cum se cuvine, a fost aprobat de către Tatăl şi înălţat la cea mai glorioasă poziţie ce există în univers. Acci care vor fi membrii casei sale au nestrămutata obligaţie de a umbla în urmele sale aici. În acest scop noua Creatură trebuie să fie înaintea vederii sale mentale toate lucrurile bune ce le-a făcut Domnul pentru ea, şi să le pună în valoare mai pe sus de orice.

Domnul a găsit o plăcere făcând voia Tatălui. Asta era ceea ce îl privea pe el mai mult. Plăcerea sa era să onoreze pe Tatăl. Niciodată el n'a căutat mărire proprie. El a fost credincios şi loial. Scriptura îl numeşte „martorul credincios şi adevărat”. (Apocalips 3:14) Unul din titlurile sale este „Adevărat şi Credincios.” (Apocalips 19:11) Credincioşia sa către Tatăl n'a suferit nici o ştirbire. El a fost marele martor pentru Tatăl sau; iar mărturia sa a fost totdeauna şi va fi, adevărată. Complecta lui loialitate i-a câştigat o biruinţă strălucită, având ca urmare glorioasa sa înălţare. Iubirea către Tatăl a fost completă şi desăvârşită. El este cel vrednic.

Creștinul trebuie să găsească plăcere în a face voia lui Dumnezeu și a Domnului Isus Christos. Nici când el să nu caute mărire proprie, ci să muncească lung și neobosit pentru a-l mări pe Domnul. El trebuie să fie loial, care înseamnă supunere cu bucurie la poruncile ce le prescrie legea divină. El trebuie să fie un martor credincios și adevărat până la sfârșit.

Nici un popor, afară de creștinii consacrați, nu-l reprezintă pe Domnul pe pământ. Cea mai mare onoare ce o poate câștiga un om este a fi un reprezentant a lui Dumnezeu și a lui Christos. Dar noi nu putem fi martori credincioși și adevărați numai atunci dacă spunem și altor despre împărăția Domnului. Acuma este timpul de a spune oameilor vestea adevărată. Sunt adevărurile lui Dumnezeu, nu ale noastre. Noi trebuie să-l iubim pe Domnul. Asta înseamnă să dăm la-o parte frica, și cu îndrăzneală și încredere să vestim vestea Regelui. Trebuie să ne uităm pe noi și să fim pe partea Domnului. Nu trebuie să ne lăsăm seduși de gândul că pe baza celor ce am lucrat în trecut noi vom putea intra în împărăție. Dacă Domnul ne-a dat același privilegiu ca să trăim în timpul acesta și să-i fim martorii săi, nimic nu trebuie să îngăduim să ne împiedece dela aceasta.

A umbla cum se cade înseamnă a lua seamă la toți pașii noștri. Dacă am pornit să-l urmăm pe Domnul, pentru a fi vrednici de împărăția la care suntem chemați, noi trebuie să continuăm a-l urma. El a spus: „Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine; și cine iubește pe fiu sau pe fiică, mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine. Și oricine nu ia crucea sa și nu-mi urmează mie, nu este vrednic de mine.” (Matei 10:37, 38) Credincioșie până la capăt este condiția intrării noastre în împărăție.

TEXTUL PENTRU 26 NOEMBRIE

„Cât de frumoase sunt . . . picioarele celui . . . ce dă în știre . . . Dumnezeu! tău domnește!” Isaia 57:7.

CREȘTINUL de azi vede cu ochii implicarea acestei profetii minunate. Dumnezeu a cunoscut toate lucrurile dela început, și el a cauzat pe profetii săi să le prezică. Vârsta s'a sfârșit. Diavolul a fost aruncat din cer. Mânia sa este mare, pentru că știe că timpul său este scurt. El adună toate

puferile și forțele pământului ca să facă război asupra seminței promisiunii, al cărei călcăiu el l-a împuns și l-impunge mereu, dar nu o poate nimici. Este ultima mare bătălie a vârstelor. Este bătălia celui Atotputernic și a iubitului său Fiu, care conduce forțele luminii în contra forțelor întunericului. Nimicirea acestora are să fie completă și vecinică.

Toate națiunile pământului sunt în mare nedumerire și încurcătură. Un vai puternic se ridică din gura locuitorilor de pe pământ. Din toate părțile pământului s'aud strigăte de război, foamete, ciură, suferință și întristare. Fușca a cuprins capurile oamenilor în toate umblările vieții. Egoismul a încolțit deabinele. Oamenii sunt iubitori de ei înșiși, nemulțumitori și îndrăciți. Profeții, care pretind a-i reprezenta pe Domnul, au alunecat de pe calea cea dreaptă. Membrii turmelor lor sunt ca oilă fără păstor. Intenționează să acopere pământul, și un nor deș pe popoare. Nelegiuții și călcătorii de legi și reguli, sunt la ordinea zilei. Oamenii ce iubesc ordinea sunt desnădăjduți, iar întunericul acopere fața tuturor.

Dar Christos, Regele măririi, a sosit. Urmașii săi credincioși știu aceasta. Fiind ultimii membri ai corpului său pe pământ, ei sunt „picioarele lui.” Picioarele acestea stau deasupra lucrurilor năruitoare ale lumii de azi. În ei este spiritul Domnului și spiritul măririi. Cuvintele lui sunt în gura lor. Cuvintele acestea sunt cuvinte de pace, mângâiere și mântuire. Acestea formează o veste bună. Domnul poruncește urmașilor săi să ducă vestea aceasta tuturor națiunilor de pe pământ. Supunându-se acestei porunci ei își înalță vocile și cântă vestea iubirei și mântuirii Domnului. Preștiind aceasta, Dumnezeu a cauzat pe profetul său să scrie aceste cuvinte: „Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celui ce dă în știre binele, celui ce face să se audă pacea, celui ce face să se audă mântuirea, celui ce zice către Sion: Dumnezeu! tău domnește.”

Tot insul care mărturisește pe Christos să-și pună sie-și această întrebare: sunt eu un membru al acestor frumoase picioare, și sunt eu credincios și adevărat însărcinării mele, prin aceea că mă asociez cântecului de liberare și mântuire al popoarelor din ghiarele Satanei?

Watch Tower, 15 Octombrie 1924.

Inima mea Domnului.
In rugă arăta-voiu:
Ori ce să află în ea
Nu treacă cu privirea.

Nimic nu-i voi ascunde.
Nici cele mai secrete:
Toate le voi arăta,
Asta-i fericirea mea.

Fie-i descoperită,
Domnului cunoscută.
Ca el să o curățească.
Și să o înnoiască.

CAPITOLUL VIII RESTABILIREA LUI ISRAEL

RESTABILIREA LUI ISRAEL ÎN PALESTINA E O ÎNĂMPLARE CE TREBUE AȘTEPTATĂ ACUMA ÎN TIMPUL SECERISULUI. — CUM ȘI ÎN CE MĂSURĂ ȘI CU CARE CLASĂ SĂ AȘTEPTĂM RESTABILIREA ACEASTA. — DATA ÎNCEPUTULUI ȘI SEMNELE PROGRESULUI ACESTUI FAPT. — PENTRU CE BINECUVĂNTĂRILE MILENIULUI, CARE SUNT RÂNDUITE PENTRU ÎNTREAGA OMENIRE, VOR FI ÎMBUCURATE MAI ÎNTÂI DE JIDOVII. — REÎNVIEREA SPERANTELOR JIDOVEȘTI — OBSERVAȚIILE MARILOR SCRITORII JIDOVII ȘI DIN ALTE NEAMURI. — CONGLĂSIREA ACELORA CU PROFETIA. — ORBIREA LUI ISRAEL CU PRIVIRE LA CHRISTOS E SPRE SFÂRȘITE. — LĂȚIREA ȘI ÎNSEMNĂTATEA MIȘCĂRII. — DUMNEZEU LE VA AJUTA. — PROBLEMA ANGLO-ISRAELITEANĂ.

„În ziua aceea voi ridica cortul cel căzut al lui David și voi drege spărturile lui și-l voi rezidi, ca în zilele din vechime; și voi întoarce pe prinșii poporului meu Israel și vor rezidi cetățile cele ruinate și vor locui în ele; vor sădi vii și vor bea vinul lor; și vor face grădini și vor mânca fructul lor. Și-i voi sădi pe pământul lor și nu vor mai fi smulși de pe pământul, pe care l-am dat lor, zice Iehova Dumnezeuul tău”. — Amos 9: 11, 14, 15.

ÎNTRE rămășițele din antichitate, cari ne-au mai rămas, nimic nu este de așa mare interes ca poporul jidovesc. Arheologii, neobosiți, au cercetat fiecare obiect neînsuflețit, ce ne-ar putea da o deslușire istorică sau științifică. Monumente, altare, morminte, rămășițe, zidiri publice sau private, picturi, sculpturi, hieroglife și limbi moarte au fost cercetate și unii au căutat cu răbdare chiar și a simți firul adevărului faptic ce a străbătut diferitele obiceiuri, legende, cântece și altele, cari au rămas de veacuri întregi, pentru a afla totul de se poate ști despre originea, istoria și menirea [chemarea] omenirii. În poporul jidovesc însă avem un monument al antichității de o valoare neprețuită, în care e însemnată în contururi [trăsături] bine marcate originea, înaintarea și chemarea din urmă a neamului omenesc—o dovadă vie și inteligentă a îndeplinirii treptate a unui plan minunat al afacerilor omenesti, în deplină conglăsuire cu profetiile profetilor inspirați de Dumnezeu.

Ca popor, prin întregul trecut al istoriei lor și prin credința lor deosebită, precum și prin fiecare părticică a caracterului lor național și chiar prin trăsăturile și prin felul și obiceiurile lor sunt caracteristici și deosebiți de alții. Parțicularități naționale de sute de ani mai au încă și azi, chiar și cerea după ceapa și usturoiul Egiptean și îndărătnicia încăpăținată. Ca popor, de fapt, „în orice chip” au avut multe favoruri. Lor „le-au fost incredintate cuvintele lui Dumnezeu” și din ei au ieșit poezi, dătători de legi, oameni de stat și filozofii cari i-au condus pas de pas înainte, așa, încât pe timpul lui Solomon și-au ajuns culmea măririi, au devenit un popor distins și cinstit de toate popoarele și și-au atras asupra lor admirația lumii.—Romani 3:1-2; 1 Regii 4:30-34; 10:1-29.

Cumcă restabilirea lui Israel în Palestina e un eveniment ce trebuie așteptat în zilele acestea ale Domnului, aceasta e un lucru de tot-șigur, mai ales că profetia aceasta nu se poate lua în nici un înțeles simbolic. Nu e un Canaan în cer la care sunt ei orânduți, ci un Canaan pe pământ. Ei vor fi sădiți „pe pământul lor”, pe pământul despre care Dumnezeu zice, că **l-a dat lor**, pe pământul

ce l-a făgăduit lui Abraam zicând: „Înălță-ți ochii tăi și uită-te din-locul unde te afli spre miazănoapte și spre miazăzi, și spre răsărit și spre apus. **Că tot pământul care-l vezi, îl voi da ție și seminției tale în etern.** Și voi face ca seminția ta să fie ca pulbera pământului; dacă cineva poate număra pulbera pământului, atunci și seminția ta se va putea număra. [O aluzie cu privire la un viitor ce era atunci foarte îndepărtat, încât a fost timp destul pentru o astfel de înmulțire] Scoală-te, **preumblă-te în acest pământ**, în lungul și în latul lui, că-l voi da ție.” „Și voi da ție și seminției tale după tine **pământul unde tu petreci: tot pământul Canaan, în stăpânire eternă.**” (1 Moise 13:14-17; 17:8) Acesta e un pământ, pe care au putut călca odinioară și pe care au locuit sute de ani dearândul. Însă în decursul acestui timp de multeori au fost smulși și târiți în prinsoare într-alte țări, iar străinii au pustiit orașele lor, au beut vinul viilor lor și au mâncat fructele grădinilor lor. Și în sfârșit au fost stăpâniți cu totul, orașele lor au fost pustiite și au rămas goale cu totul iar ei au fost alungați în lumea întreagă din țară în țară ca pribegi și oameni fără patrie. Însă dacă, potrivit făgăduinței, vor fi iarăși sădiți pe pământul lor, atunci nu vor mai fi smulși de pe pământul ce Domnul l-a dat lor; „și vor rezidi cetățile cele ruinate [cetățile în cari au locuit mai înainte] și vor locui în ele.” Un popor răsfirat, fără patrie, părăsit și urgisit și totuș sunt un popor deosebit și unic în felul său. Legați prin legătura puternică a rudeniei de sânge, prin nădejdi comune [la fel], cari sunt date prin credință comună în minunatele făgăduințe ale lui Dumnezeu, cu toate că făgăduințele acestea ei nu le cunosc exact; și mai departe, legați împreună prin legătura compătimirii [îndurării] ce s'a născut din suferințele și neajunsurile lor comune ca pribegi, doresc și așteaptă nădejdea lui Israel până în ziua de azi.

Ca popor au încă credință în Dumnezeu, cu toate că, în orbia și trufia inimii lor, au decăzut în ce privește vestitorul legământului trimis de Dumnezeu pentru mântuirea lumii, încât ei pe Mântuitorul, pe Domnul măririi l-au răstignit, în loc de a-l recunoaște. Și totuș apostolii și profetii ne ara-

tă că chiar și fărădelegea aceasta groaznică, la care i-a îndemnat trufia și încăpăținarea lor, nu e de neiertat. Pentru aceea au fost pedepsiți și încă foarte aspru. Când au judecat pe cel drept și au strigat: „Sângele său să vină asupra noastră și asupra fiilor noștri”, atunci nu s'au cugetat la aceea, că ce răsplată [răzbunare] îngrozitoare va urma asupra lor din cauza aceasta.

Nenorocirea înfiorătoare și pierderea de vieți, pustierea orașului lor cel sfânt și al templului, deplinul sfârșit al stărei lor naționale și risipirea între toate popoarele a rămășițelor prilejilor lor, a îndeplinit munca perioadei secerișului lor. S'a început cu răzbel civil infuriat și s'a sfârșit cu năvălirea oștii romane. Focul și foametea au adus asupra lor o pustiere groaznică.

Și de atunci, israilul a fost de fapt un popor risipit și jefuit. Mănați din țară în țară și din provincie în provincie ca pribegi li s'a refuzat aproape orice drept, de care s'au bucurat alți oameni. Deoarece au disprețuit creștinismul atât în formă sa stricată, cât și în cea curată, au fost obiectul disprețului și al prigonirilor celor mai amare din partea Bisericii Romei. Istoricul zice:

„In Germania, Franța, Anglia și Italia, prin decretul și legile puterii bisericești și lumesti, au fost restrânși în drepturile lor și eschiși dela toate ocupațiunile cinștite; mănați din sat în sat și siliți a se susține aproape numai din neot și ujură [cămătărie]. In orașe au trebuit să plătească taxe mari și au mai fost și asupriți și ținuți în cele mai strâmte părți ale orașului; iar hainele lor au fost însemnate ca semne disprețuitoare; au fost jefuiți de boeri nelegiuți și principii săraci. Au fost o pradă ușoară pentru toate partidele și în decursul luptelor civile competițele lor răpite de multe ori; au fost vânduți și folosiți din partea regilor ca sclavi, gonți de călugări, uciși de popor și de țărani răsculați și în sfârșit arși cu miile de către cruciați, cari de asemenea ardeau pe frații lor în sinagogile din Ierusalim sau îi chinuiau prin batjocuri, vorbiri injurioase [defăimătoare], învinuiri și cercetări nenaturale, prin amenințări și încercări de convertire... Ei nu aveau dreptul a se împământeni în nici o țară, a se ținea de vre-o brează [asociațiune] a meseriașilor și a se ocupa cu vre-o artă. Ei au fost avizați sau siliți să trăiască aproape numai cu negoț. Și cu toate că toți oamenii erau contra și în răzbel cu ei, totuș aceasta nici decum n'a micșorat mândria lor națională; ei a extins [lătit], pretutindeni, și mai tare deosebirea dintre jidovi și vecinii lor păgâni.”

Astfel instrăinați de Dumnezeu și de aproapele lor între toate popoarele, starea lor mizerabilă a fost foarte tristă și de plâns.

În decursul amarelor prigoniri papale, au suferit împreună cu sfinții și martirii lui Christos, creștinii pentru osândirea lui Antichrist, jidovii pentru osândirea lui Christos și a lui Antichrist. Dar deși Dumnezeu nenorocirile și prigonirile acestea le-a lăsat să vină asupra lor ca pedeapsă pentru disprețuirea Evangheliei și răstignirea Mântuitorului, totuș la timpul său va răsplăti statornicia credinței lor în făgăduințele Sale, la care au ținut cu atâta tărie. Dumnezeu a cunoscut dinainte mândria și tăria inimii lor, și de aceea le-a prezis atât mândria cât și nenorocirile ce au să vină asupra lor din cauza acestei mândrii; și tot atât de hotărât a vestit, cu mult timp înainte, lui Abraam, o încercare a orbirei lor și în sfârșit o îndeplinire a tuturor făgăduințelor lor pământești. Iar acestea făgăduințe au fost repetate prin toți profetii de-a rândul.

De oare-ce timpul pentru restabilirea făgăduinței lui Israil din mila lui Dumnezeu se apropie, vedem că se și fac pregătiri pentru ea. În decursul acestui secol se întâmplă între ei în mod lămurit o procedură de cernere și de alegere, care-i împarte în două clase: jidovii ortodocși sau dreptcredincioși și cei neortodocși sau nedreptcredincioși. Cei din urmă mai în încă la făgăduințele lui Dumnezeu și nădăduesc, că timpul hotărât pentru favoarea Sionului, va veni încurând. Cei din urmă își pierd credința într'un Dumnezeu personal, precum și în făgăduințele făcute lui Abraam și înclină spre liberalism, naționalism și necredință. Între cei ortodocși sunt mai mulți jidovii săraci, asupriți, dar sunt și unii dintre cei bogați și culti, și sunt cu mult mai numeroși decât cei neortodocși. Cei neortodocși sunt cu mai multă înrăurire și mai stimați, și se compun din neguțători, bancheri redactori și alții.

În cele următoare e o scurtă descriere [rezumat] a credinței jidovilor ortodocși:

„Cred cu credință adevărată și desăvârșită, 1. că Dumnezeu e creatorul și conducătorul [carmuitorul] tuturor creaturilor; 2. că unul e creatorul, și el singur a fost, este, și va fi pentru totdeauna Dumnezeuul nostru; 3. că Creatorul nu e trupesc, nu se poate pricepe cu vre-o însușire trupească, și că nu se află vre-o substanță trupească, care s'ar putea asemăna lui; 4. că nimic n'a fost înaintea lui, și că el va fi pe veci; 5. că el să fie cinstit și nimenea altul; 6. că toate cuvintele profetilor sunt adevărate; 7. că profețiile lui Moise au fost adevărate, că el a fost întâiul între toți oamenii înțelepți, cari au trăit înaintea lui, sau vor trăi vreodată după el; [să-i scuzăm pentru o astfel de supra-pretuire a unui caracter atât de nobil și de vrednic] 8. că toate legile, așa precum în zilele noastre se află în mâinile noastre, au fost predate lui Moise de însuși Dumnezeu.”

stăpânul nostru; 9. că legile acelea nu se vor schimba niciodată, nici nu ne va da Dumnezeu alte legi; 10. că Dumnezeu cunoaște toate gândurile și faptele oamenilor; precum e scris în profeți:—El conduce inimile tuturor, el înseamnă faptele tuturor; 11. că Dumnezeu va răsplăti cu bine pe cei ce țin poruncile sale, și va pedepsi pe cei ce le încalcă; 12. că Mesia va veni, și dacă venirea lui se întârzie, totuși voesc a aștepta până va veni; 13. că morții vor fi chemați iarăși la viață, când va voi Dumnezeu, creatorul, al cărui nume să fie binecuvântat și a cărui amintire să fie sărbătorită fără sfârșit. Amin.”

Dela dărâmarea templului și risipirea lor au încetat jertfele, însă ordinea mosaică se susține în toate privințele între jidovii ortodoksi. Serviciul lor dumnezeesc, constă, ca și înainte de veacuri, din citirea Scripturii, din rugăciuni și preamăriri. În ziua a doua a sărbătorii buciului, cetesc istorisirea despre jertfirea lui Isaac de către Abraam și binecuvântarea lui Dumnezeu asupra sa și a seminției sale. Apoi suflă în buci și se roagă ca Dumnezeu să-i ducă la Ierusalim.

Cei ne-ortodoksi sau neologi, „radicalii” se deosebesc foarte de ortodoksi. Mulți dintre ei sunt atești adevărați și nu cred într-un Dumnezeu personal. Ei tăgăduesc că ar veni vre-un Mesia; și chiar dacă nu disprețuiesc cu totul profetia, totuși susțin că neamul jidovesc ar fi însuși Mesia și cu timpul va reform lumea, și că suferințele prorocite de Mesia s'au îndeplinit în prigonirile și suferințele lor ca popor. Alții susțin, că civilizațiunea [înaintarea în știință] ar fi singurul mântuitor al lumii, pe care îl așteaptă.

Clasa cea dintâi va fi fără îndoială aceea, care va fi adunată și binecuvântată, când va veni iarăși Mesia în putere și mărire. Ea va fi aceea, care zice: „Iacă acesta este Dumnezeuul nostru, îl așteptăm ca să ne mântuie; acesta este Iehova; îl așteptăm; ne vom bucura și ne vom desfăta în bucuria lui.” (Isaia 25:9) Și la lumina limpede a învățaturii lui Mesia, va fi ștearsă toată credința în tradițiunile deșarte, ce le țineau însă ca adause prețioase la legile lui Dumnezeu. Cu pași repezi vine timpul, când Dumnezeu va rosti pace israilului, îl va mângăia și va delătura ca totul orbia lor. Prin aceasta nu voim să zicem, că nu va înceta nicicând orbia acelorora, cari acum umblă departe în necredință. Departe să fim de aceasta! Să se deschidă ochii orbi ai tuturor, și din toate popoarele, și să se desfunde toate urechile surde.

(Va urma)

CITESTE ACEASTA ROGU-TE

(Isaia 29:11)

ÎNTREBARE: Este sau nu folositor a rămăneă înapoi cu citirea Turnului de Veghere? Unii frați se laudă că ei n'au citit Turnul de Veghere de două sau trei luni.

Răspuns: Acela care ne-ă trimis această întrebare ar putea să-și răspundă singur ea prin o altă întrebare și anume: **Pentru ce se publică Turnul de Veghere?** Este el pentru binele și folosul oamenilor din lume sau pentru folosul creștinilor? Dacă e pentru folosul creștinilor, credem noi că Domnul îndrumează tipărirea lui?

Dacă tipărirea lui să face sub îngrijirea Domnului, atunci el trebuie să fie pentru folosul poporului său, al bisericii; iar dacă aceasta e adevărat, atunci el conține hrana pe care Domnul o pregătește pentru clădirea bisericii sale în credința sfântă. Dacă și asta e adevărat, atunci nesocotirea lui, sau laudarea unuia că el nu l-a citit de luni de zile, ar fi o laudă care se'ndreaptă, de dreptul împotriva intereselor sale proprii, și este o nesocotire a Domnului care stă la masă și servește cu hrană la timp convenit pe credințorii săi. Pe unul ca acesta, să fie și mai mulți de aceștia, putem fi siguri că Domnul îi va da afară dela masă, mai curând sau mai târziu. În locul lor va pune alții, flămânzi.—Luca 12:37.

Aproape cu fiecare poștă ne vin scrisori de laudă dela frații care citesc Turnul de Veghere regulat, și care ne scriu mulțimea binecuvântărilor din acesta. Mai multe adunări întrebuintează Turnul de Veghere ca texte de studiu, întrebuintând întrebările care se găsesc la finea fiecărui articol. Clasele acestea ne raportează mari înaintări. Creștinul înțelept e acela care își umple cu olei atât vasul cât și candela, cu hrana care o pregătește Domnul. Acela care nesocotește aceasta, este nebun. Noi credem că va sosi un timp când aceste privilegii nu vor mai putea fi avute, iar aceia pe care acela timp îi va ajunge goi, vor experiența ceea ce experiențează un om care în timp de abundență aruncă pâinea pe stradă, iar în timp de lipsă sau de foamete moare de foame. Noi nu credem că un consacrat adevărat al Domnului ar putea să nesocotească ceea ce Domnul pregătește pentru biserică sa și să aștepte să umble în lumină și să crească puternic în lăria Domnului.

În această legătură dorim să spunem mai departe că toate acele adunări cari nesocotesc studiile volumelor, Harfei, Tabernaculului, prin toate semnele și purtările lor arată o dare înapoi, în timp ce adunările care o fac, progresează și cresc.

Watch Tower, 1 Octombrie 1921